

KURT MAHR

Modla Passy

Knihovnička Perry Rhodan 106

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Ayaa-Oooy, ty jsi ten nejkrásnější a my všichni zbožňujeme tvé jméno. Následujeme vůli Ayaa-Oooye Nádherného.“

,

^ A ^

Andy Lever si vzpomínal, že na tomto místě ještě před dvěma hodinami žádný strom nestál. Ale teď tam jeden byl, byl vysoký přes pět metrů s kmenem, který se směrem dolů zužoval.

Andy se rozhlédl. Zavládla zvláštní hodinka šerosvitu, během které zapadalo rudé slunce a vycházelo modré. Nebe svítilo nahnědle, fialově a nad obzorem na západě zapadalo velké rudé a na východě vycházelo malé modré slunce.

Krajina byla ponořena do šera a mlčela až na zvláštní zvuky, které přicházely ze skleněného lesa, a kterým Andy tak rád naslouchal, protože mu zřetelně ukazovaly, že prožívá největší dobrodružství svého života. Opustil Zemi a žil na cizím, neskutečně cizím světě.

Malý domek v tom šeru připomínal Černou hroudu, která se přitiskla k teplé zemi a byla připravená skočit, nebo na něco číhala. Andy se občas musel divit těmto zvláštním pocitům, které se týkaly domu - jeho domu. V pološeru večera vypadal mírumilovně a klidně.

Ne, ten dům byl v pořádku.

Na hnědém nebi se zablesklo. Andy se podíval nahoru a sledoval jiskru, která stoupala do výšky, zrychlovala a nabírala na svítivosti. Teprve pak se ozvalo dunění startující vesmírné lodi. Andy se zhluboka nadechl a pomyslel na město Modessa, v jehož blízkosti ležel velký kosmodrom. Ne, nechtěl žít v Modesse, nechtěl žít ani v blízkosti. Byl spokojen s místem, na kterém se nacházel, pět set kilometrů daleko od Modessy. Ostatní ho považovali za blázna, ale byl raději blázen, než aby žil ve městě, kde to vůbec nevypadalo, že by žili na cizí planetě.

V myšlenkách se vrátil k událostem, které se dnes odehrály - nebo spíš k těm, které se neodebraly. Evergreen! dnes nepřišli, aby odevzdali své kůže. To znamená: na hlavní místo jich přišlo pouze osm, přičemž jich každý den přicházelo nejméně desetkrát tolik. Ne snad, že by to Andymu nějak vadilo. Dostával od Passa Skinu pevný plat za půldenní činnost. Dostával peníze, ať už Evergreen! kůže odevzdala nebo ne. Ne, tímhle to nebylo. Jenom se trochu divil.

Znovu si vzpomněl na strom, který tu před dvěma hodinami nebyl. Předstoupil k němu blíž, ale v té tmě nemohl rozpoznat nic přesnějšího. Nehodlal se té věci dotknout. Věděl, co se nezkušeným mužům na Passe stalo. Mužům, kteří se dotkli něčeho, o čemž nevěděli jasně, co to je. Vůbec nepochyboval o tom, že na Passe může vyrůst silný pětimetrový strom během dvou hodin. Už viděl mnohem podivnější věci. Nu - teď chtěl vědět, na čem je.

Obrátil se, aby se vrátil do svého domku pro ruční svítilnu. A v tu chvíli se strom pohnul.

Jednoduše jako by se naklonil dopředu. Andy zaslechl podezřelé zvuky a bleskurychle se obrátil. Nebylo mu to nic platné. Ta věc, kterou považoval za strom, na něj spadla, zřítíla se na něj a přitiskla ho k zemi.

Chvilku tam ležel jako ochromený. Potom se začal zuřivě bránit té tíze. Ale hladká kůra mu neumožňovala se ničeho chytit. Ruce klouzaly a nic mu to nebylo platné.

Nemohl dýchat. Měl pocit, že mu prasknou všechna žebra a v uších mu hučelo. Andy najednou věděl, že se mu v životě nepodaří zbavit se této vražedné tíhy. Najednou věděl, co to na něm leží, a že nemá šanci.

Začal řvát. Ale nebyl tam nikdo, kdo by ho slyšel.

Opouštělo ho vědomí...

^ ^ ^

Nike Quinto se zatvářil jako dítě. Stál tam jako zasažený bleskem. u Ron Landry a Larry Randall počkali, až se za nimi dveře zavřou. Pak zasalutovali, což vypadalo velice podivně, protože na sobě měli civilní oblečení.

„Ach Bože," ulevil si Nike Quinto nepříjemně vysokým hlasem, „říkal jsem přece, že mi mají poslat dva z našich nejpracovitějších lidí, a teď jste tady vy. Zdá se, že se mi všichni snaží přivodit infarkt. Co si s vámi počnu? No fajn, když už jste tady, posaďte se! Přehráli jste si ty pásky? Panebože, netvařte se tak znuděně! Tak mluvte: ano nebo ne?"

„Ano," ledabyle odpověděl Ron Landry.

„Co ano?"

„Ano, pane, ty pásky jsme si poslechli."

„No a?“

Ron Landry si odkašlal a úkosem pohlédl na Larryho. Larry na to nijak nezareagoval.

Nike Quinto stál za svým psacím stolem a číhal na odpověď jako šelma.

„Nejsme si tak docela jisti, pane," začal opatrně Ron, „jestli si z nás někdo neudělal legraci/"

Chvíli to vypadalo, jako by chtěl Nike Quinto skočit do výšky. Oběma rukama si vjel do vlasů, zaklonil hlavu a zíral ke stropu. Přitom si zhluboka oddechl, pak se na ně podíval a vyhrkl: „Ze si z vás někdo udělal legraci? Ze mé? Landry, vy jste skutečně poslední hřebíček do mojí rakve. Cokoli řeknete, přivodí mi to zvýšení tlaku." Chytil se za hlavu a pohlédl na Rona Landryho. „Copak si vážně myslíte, že by si ze mě někdo mohl dělat legraci?"

Ron Landry si pomyslel, že zná pár lidí, kteří by to rádi udělali. Ovšem otázkou bylo, jestli by měli úspěch. Odpověděl: „Pane, zvažte prosím, jakému účelu slouží naše oddělení. Jsme určeni pro určitý okruh úkolů. Odpuště mi mou hloupost, ale při nejlepší vůli si neumím představit, co by měli dva speciální agenti hledat na planetě džunglí, jenom proto, že nějakí domorodci, kteří nosili denně na určité místo osmdesát kožešin, Jich teď nosí jenom pět nebo snad čtyři. Já..." ;

„Už nenosí žádné!" zalupal po dechu Nike Quinto. „Podle posledního hlášení."

Ron Landry mávl rukou.

„Tak dobrá. Nedodávají žádné kůže. Co se z těch kůží dělá? Parfém nebo něco podobného? Dá se z nich postavit kosmická loď? Ne. Můžeme s jejich pomocí pohánět energetická děla? Ne. Dají se z nich vyrábět nějaké tajuplné drogy? Ne. Tak prosím. Proč se o to máme starat?"

Nike Quinto se posadil. Pak se zašklebil. „Já tady stejně už dlouho nebudu," ujišťoval je. „Mému zničenému srdci už jen tak něco nepomůže. Můžu se tedy docela klidně rozčilovat, Landry. Pro vás svět konci u kosmických lodí, kanónů a drog, že? Vy vůbec netušíte, že Země vede zarputilou hospodářskou válku proti Skokanům. Vám je úplně jedno, že se na světě, který Země považovala za oblast svých zájmů, něco děje. Je přitom přece úplně jedno, oč tam jde. Ze jde jenom o pár kůží? No a co? Jsou tam nějakí kolonisté? Ano? Čtrnáct miliónů? No vidíte, to bych si nepomyslel. Cože..., a deset tisíc jich bylo nějakým tajuplným způsobem buď zabito, nebo jsou pohřešováni a zmizeli ve skleněném lese? To tedy! Ale z mrtvých kolonistů se nedá nic vyrábět, co? Ani kosmické lodě, ani drogy ani..."

Ron Landry strnul v křesle. , „O tomhle jsme nic nevěděli, pane!" vyhrkl. „To v těch páscích nebylo!" •: Nike Quinto mávl rukou.

' „No právě. Proto jsem si vás sem pozval. Ted' odejdete do vedlejší místnosti a poslechnete si, co vám tam řeknou. Všechno si přesně zapamatujete a zítra ráno v 7.48 poletíte zběžným linkovým vesmírným letounem k planetě Passa, jasné?" '!' Ron a Larry vstali.

„Mimochodem," poznamenal ještě plukovník Quinto, „tušíte, kolik každoročně přinesl obchod s Passou?" „Ne, pane."

„Tak já vám to řeknu: dvě stě miliard solarů. To je přesné tolik, za kolik se dá postavit deset těžkých křižníků pro flotu."

^ ^ ^ ,

Passa byla planetou dvouhvězdné soustavy Antares, devátou oběžnicí dvojslunce. Byl to teplý kyslíkový svět, o něco větší než Země, nicméně s menší gravitací. Žili tu nehumanoidní domorodci. Když se s nimi setkali první Pozemšťané, bylo to skutečné překvapení, protože domorodci na Pas-se nebyli ničím jiným, než v průměru šest metrů dlouhými, Čtyřrukými hady, kteří se nikterak nelišili od hadů na Zemi - jenom tím, že byli inteligentní a kromě toho uměli chodit vzpřímeně. To znamená - nechodili, ale opírali se o svůj mohutný ocas a pohybovali se kupředu zvláštním způsobem poskakování, které bylo poměrně rychlé a elegantní. Ruce jim sloužily jenom jako nástroje. Nahoře končilo hadí tělo kulatou červí hlavou. Hadi byli zelení, proto je kolonisté trochu žertem pojmenovali jako Evergreene.)

Evergreen! dodávali zboží, které se pro Zemi stalo poměr-¹ ně důležitým. Tomuto zboží se říkalo kopra. V podstatě se jednalo o kůži, kterou hadi svlékli.

Nejenom že kůže nádherně voněla a že se daly zpracovat -vat do různých druhů galanterního a obuvnického zboží, za¹;

jímavé na nich bylo i to, že měly vysokou cenu a že byly v podstatě drahocennější než zboží ze zlata stejné váhy. Passa parfém patřil do každého prominentního dámského salónu.

Skokani se o tomto velice výhodném obchodu Pozemšťanů brzy dozvěděli. Pokusili se jim jej překazit. Ale strážní flotila Pozemšťanů, která hlídala planetu Passa, Skokany odrazila a dala jim jasně najevo. Že Žádný Skokan nemá na Passu přístup.

Dlouhá léta bylo všechno v pořádku- Osídlenci se zabydleli na Passe a domorodci dodávali pravidelně zboží. Kro

mě obchodních styků neměli lidé s domorodci prakticky žádné kontakty. Přestože rozuměli jejich řeči, Evergreen! vypadali velmi plaše a o svém životě ve skleněných lesích vesměs mlčeli. A tak Pozemšťané o domorodcích na Passe nevěděli, nic víc, než že se pravidelně zbavují staré kůže. Harmonie na Passe byla dána nerušeným soužitím dvou různých civilizací.

A právě tato harmonie byla před nedávném porušena. Nikdo nevěděl čím a proč. Evergreen! se náhle přestali objevovat na místech určených k obchodování. Už nedodávali žádné kůže. Několik osídlenců, kteří žili daleko od měst, bylo nalezeno v blízkosti svých domů mrtvých. Velký počet jiných kolonistů se pohřešoval. Stejně tak byli pohřešováni téměř všichni muži, kteří odešli do skleněných lesů, aby vyhledali Evergreeny a připomněli jim domluvené obchody. Několik málo z nich se vrátilo ve zdraví zpět, ale to jenom proto, že nepronikli do hloubi lesa a nesetkali se s domorodci.

Dalo se předpokládat, že se jedná o nějakou hru Skokanů. Nikdo jiný než Skokani totiž neměl zájem o to, aby Pozemšťané o tento svůj výhodný obchod přišli,

Byla to domněnka, jenom domněnka, která neřešila žádnou z hádanek: jak Skokani dokázali ovlivnit domorodce? Jak by se dostali do Passy, která je strážena flotilou Pozemšťanů? Jak by se jim mohlo podařit přesvědčit domorodce, aby se z nich přes noc stali nepřátelé Pozemšťanů? -Takových otázek bylo mnoho, ale odpovědi žádné...

^^^

Major Landry a kapitán Randall nastoupili na kosmickou loď LARAMIE, aby se vydali na cestu do Passy. Necesto-

váli inkognito. Mnoho lidí i mimo sluneční říši znalo Interkosmickou sociální a vývojovou pomoc a všichni chápali, že tato instituce posílá několik pozorovatelů do Passy. Ovšem nikdo už nevěděl, že uvnitř této vývojové instituce, která byla určena ku pomoci koloniím, existuje oddělení III, které řeší tajné a speciální úkoly.

Landry a Randall byli jeho důstojníky.

^ A ^

„Ty nádherný Ayaa-Oooy. Naše roury znějí ke tvé cti a přinášíme ti oběti. Ano, přinášíme ti oběti, jaké svět ještě nikdy od dob svého vzniku neviděl, velký Ayaa-Oooy.“

^ A ^

Froyd Coleman si uvědomoval, že bude mít hodně nepříjemností.

Pak se ale v duchu opravil, že to nebudou nepříjemnosti, ale spis práce. Ale v čem byl vlastně rozdíl?

Jeho plochá správní budova stála na jižním okraji rozlehlého kosmodromu. Kdokoliv tu přistál a chtěl se odebrat do kolonie Passa, ten měl co do činění s Froydem. Froyd většinou každého z příchozích vyslechl a předal některému z podřízených. Byl toho názoru, že inspektor v jeho funkci se nemusí nutně zabývat všemi věcmi do detailu. Stačilo, že bude mít přehled.

Froydu Colemanovi bylo čtyřicet šest let. Za dlouhá léta úředničení ztloustl. Z dřívějších bohatých zrzavých vlasů mu už zůstal jenom věnec kolem pleše a veškerá jeho činnost v podstatě spočívala v tom, že vznešeně pohlížel z okna na kosmodrom.

Tak viděl přicházet ty dva muže.

Zaujala ho jejich chůze, způsob, jakým se rozhlíželi, a vážnost, s jakou se spolu bavili. Froyd pochopil, že bude mít práci.

Vzdychl, vstal a oblékl si blůzu uniformy.

^ ^ ^

„Máte potíže?“

Ten mluví, jako by střílel z pistole, pomyslel si Froyd. Byla to první slova, která vysoký blondatý cizinec po pozdravu řekl.

Froyd vzdychl a přikývl.

„Dá se tak říct,“ odpověděl. „Máme jich víc, než uneseme.“

„To znamená...?“

Froyd vykulil oči.

„To znamená, že jsme ztratili deset tisíc lidí. To je opravdu hodně.“

„Co je podle vás příčinou těchto potíží?“

„Domorodci,“ bleskurychle vyhrkl Froyd.

Landry se usmál.

„Ano, to určité. Ale proč se domorodci najednou chovají takhle zvláštně?“

Froyd pokrčil rameny.

„To já nevím,“ přiznal.

Blondák náhle změnil téma.

„Vy jste nejvyšší státní úředník města Modessy, pane Colemaně, že ano?“

„Ano,“ odpověděl prostě.

„Tohle není žádná inkvizice,“ s úsměvem vysvětloval Landry. „Jenom bychom rádi věděli, jaká opatření

jste dosud uplatnil, abyste zvládl situaci a ochránil kolonisty."

^ Froyd se zatvářil nešťastně.

„Máte právo se na tohle ptát. Nejdřív vám odpovím na druhou část otázky: Všem kolonistům, kteří žijí mimo město, jsem přikázal, aby se přestěhovali do města. Města Jsou bezpečná. Ale Modessa není město pro turisty. Máme tu jenom dva hotely. Neměli jsme pro kolonisty postele. Ubytovali se v kostelech a sportovních halách. Kromě toho nám scházel proviant. Doufám, že vaše loď něco přivezla. Kolonisté nás pochopitelně poslechli, když zjistili, co se mimo město děje. Modessa je za normálních okolností město se třemi stovkami tisíc obyvatel. Nyní tu je sedm set až osm set tisíc lidí.

Ale mimo město teď už nikdo nežije, nemusíme se bát o lidské životy.

A co se týče první části vaší otázky: Včera jsem vyslal expedici, jejímž úkolem je vystopovat ve skleněných lesích domorodce a zjistit, co se děje. Když Evergreenům neukážeme svoji sílu, aby z nás měli respekt, budou v tom pokračovat."

Když se Froyd zmínil o expedici, cizinci zpozorněli. Landry se okamžitě zeptal: „Expedice už dorazila?"

Froyd se nazlobeně zašklebil. „Ne, ještě ne. Odletěla v kluzácích. Včera večer se patrně utábořila na okraji nejbližšího skleněného lesa a zítra ráno se pokusí prorazit. Skleněné bambusy jsou velice tvrdé, odolávají i paprskometům. Odhaduji, že se muži budou probíjet lesem rychlostí tak tří kilometrů za hodinu... A Evergreen! nejsou žádní hlupáci, aby se ukryli někde na kraji lesa. Určitě žijí hluboko v lese."

Landry přikývl. „Máte nový úkol, Colemaně," řekl vážně. „Zavolejte svou expedici zpět! Ať se co nejrychleji vrátí do Modessy!"

^ A ^

„To je on," řekl Froyd a ukázal do mlhy před sebe, Rona Landryho vůbec nenapadlo, že by na tomto světě našel hospodu, jejíž zápach a patina připomínaly staleté putyky. Ovšem Froyd Coleman tvrdil, že muž, který se nejlépe vyzná ve skleněných lesích - Lofty Patterson - bude k nalezení nejspíš právě v téhle hospodě. '

V kouři, dýmu a šeru hospody stál malý hubený muž. Pobaveně mžoural očkama, ruce měl hluboko v kapsách a jeho oblek nemohl být o nic mladší než on sám. Lofty měl podle Ronova odhadu mezi šedesáti a pětadesáti lety. Když přišel do Passy, musel být ještě malý kluk.

Zastavili se venku na chodníku. Nastoupili do připraveného vozidla. "

„Froyd se za vás přimlouvá," začal Lofty. „No dobrá. OČ, vlastně jde?"

„Promluvíme si o tom jinde," poučoval ho Ron. „Řekl vám to Froyd?" • „Ale ano. Ovšem..."

„Bude to v kanceláři majora Bushnella. Uklidní vás to trochu?"

„Ale ano," odpověděl Lofty.

^ A ^

„Proč jste neodešel s expedicí?" zeptal se Ron Landry.

Kancelář majora Bushnella byla velká a nepříliš pohodlná.

Samotný major pozemské flotily nebyl na Passe přítomen. Ron Landry mu vysvětlil, že tato záležitost nespadá do oblasti jeho úkolů. Bushnell dal rád svou kancelář k disposi-

či pro tajnou poradu. Ron a Lany si ji vybrali jako bezpečnou kvůli odposlechu.

Lofty se ve svém novém okolí necítil dvakrát dobře. Přimhouřil oči a odpověděl: „Protože jsem věděl. Že nebude mít úspěch.“

„Vy jste jim to neřekl?“

„To jo, ale vysmáli se mi. Vždycky se mi smějí. Říkají, že jsem moc starý. Přitom se ve skleněných lesích od dob, co jsem tu přistál, vůbec nic nezměnilo.“

Ron pozorně naslouchal.

„Proč si myslíte, že expedice nebude mít úspěch?“

Lofty se mečivě zasmál.

„Zcela jednoduše. Skočte do vody a pokuste se plavat za žralokem. Jak to dopadne?“

„Dobrá, Lofty. To zní přesvědčivě. Vy si myslíte, že skleněné lesy jsou doménou Evergreenů. Oni se tam umějí pohybovat, naši lidé ne. To zní jasně. Věřím vám. Proč se vám ostatní vysmívali?“

Lofty přikývl.

„Evergreeni zaútočí, pouze když si jsou svou věcí zcela jisti. Ještě nikdy jsem neviděl žádného, který by chtěl riskovat. Když jim ta expedice bude připadat silná, jednoduše utečou a ztratí se. „

Expedice pak nebude mít chuť do dalšího pátrání a sama se vrátí domů.“

Ron chvíli přemýšlel.

„Šel byste s námi dvěma do skleněných lesů, Lofty?“

Lofty se zadíval před sebe a nakonec odpověděl: „Děláte docela rozumněj dojem. Ano, s vámi bych šel.“

Vtom zabzučela vysílačka a Froyd zpozorněl. Přiložil si sluchátka k uším a zbledl. Pak řekl jenom pár slov. To podstatně očividně říkal muž na druhém konci spojení. Nako-

nec Froydovi klesla paže a k smrti unaven pohlédl na přítomné.

„Takže Evergreeni se asi cítili bezpečně,"-poznámenal hoře.

„Co to znamená?" ostře se otázel Ron.

„To znamená," ztěžka odpovídal Froyd, „že ze sto dvaceti mužů, které jsme vyslali s expedicí, žije už jenom patnáct - a ti se velice rychle vracejí zpět do Modessy."

^ ^ ^

Evergreen! se zachovali velice mazaně. Způsobili, že se expedice rozdělila, až nakonec každý z deseti kluzáků s posádkou dvanácti mužů byl odkázán sám na sebe.

To se nikdy dříve nestalo.

Jak hlásili tři muži, kteří přežili zkázu jednoho z kluzáků, : Evergreeni se na posádku vrhli ve chvíli, kdy kluzák přistál a muži vystupovali. Vůbec nepočítali s přepadením a tasili zbraně příliš pozdě. Evergreen! zaútočili v počtu dvou stoti vek.

- Museli přispěchat velice rychle a ze všech stran, protože

- když pilot přistával, neviděl ještě ani jednoho.

„Tři z mužů posádky unikli do skleněného lesa a tím pádem přežili.

Byli zachráněni díky svým náramkovým vysílačkám. Jiný kluzák přiletěl a vyzvedl je.

Během následujících pěti hodin nalezl vraky zbývajících devíti kluzáků v hlubinách skleněného lesa. Ale po jejich posádkách nebylo nikde ani stopy.

Hadi je museli všechny vzít s sebou. Zajatce i mrtvé. Nikdo neví kam a proč. Ovšem zůstává ještě alespoň naděje, že Evergreen! brali zajatce.

Pak se poslední kluzák vrátil domů. Předběžnou zprávu o zkáze expedice vyslal napřed.

Ron Landry udělal nejdříve to. Že zakázal zveřejnění informace o záhubě expedice. Musel přitom bojovat proti tvrdošijnosti Froyda Colemana. Froyd totiž osobně znal řadu mužů, kteří se zúčastnili expedice, a jejichž rodiny zůstaly ve městě. Froyd byl toho názoru, že jejich ženy a děti by měly vědět, co se stalo. Nicméně Ron Landry si myslel, že taková informace by způsobila jen chaotické utváření dalších expedic, které by chtěly zachraňovat unesené.

„To se nesmí stát," chladně uzavřel své úvahy Ron. „Museli jste přijmout ztrátu deseti tisíc lidí, takže přezijete ztrátu další stovky, aniž byste museli provádět nějaké hlouposti. Nesmí dojít k žádným trestným expedicím, namířeným proti domorodcům. Jiná expedice, která se o tuhle záležitost postará, je složena ze tří mužů. Z Larryho, Loftyho a mě."

Froyd to nakonec vzdal. Vysvětloval, že je připraven tuhle malou expedici podpořit, ale Ron ho ujišťoval;

„Nepotřebujeme žádnou podporu ani žádné přípravy. Zítřka brzy ráno po východu slunce vyrážíme."

^ A ^

„Vyhráli jsme velkou bitvu, pro tebe, o Nádherný. Veliká je kořist, kterou ti přinášíme, abychom získali tvou přízeň, Ayaa-Oooy, Nádherný!"

^ A ^

„Tohle je dům Andyho Leverage," smutné poznamenal Lofty, „Chudák chlapec. Byl jedním z prvních, kterého dostali."

Lany zastavil kluzák přímo přede dveřmi nízkého domku.

„Je to hodně daleko, že?“ poznamenal Ron. „Támhle naproti už začíná les.“

„Ano,“ zamumlal Lofty. „Toho chlapce jsem poměrně často varoval, ale nechtěl nic slyšet. Tady venku se cítil bezpečně a nikdy mi nevěřil, že by se mu někdy mohlo něco stát.“

„Vy Jste ho varoval?“ zeptal se Ron. „Proč? Myslel jste si, že by Evergreen! mohli něco provést?“

Lofty překvapeně vzhlédl.

„Ne, přirozeně že ne,“ odpověděl. „Ale věc se má tak; Kdo žije tady venku, je Evergreenům zcela vydán na pospas. Těch jsou po lesích desetitisíce, nebo možná miliony. No fajn, Evergreen! byli dosud mírumilovní a hodní, ale je tu jeden háček. My totiž vůbec nevíme, jakým způsobem a o čem vlastně přemýšlejí. Nevíme, jestli u nich funguje nějaká morálka. Nevíme, zda nás považují za přátele nebo nepřátele, nebo zda jsme jim lhostejní. Vlastně o nich nevíme vůbec nic- Není tudíž už tohle samo o sobě rizikem, když se někdo odváží do jejich blízkosti? To je to, před Čím jsem Andyho varoval. Nic jiného.“

Ron přikývl.

„Takže byl nalezen mrtev?“

„Ano.“

Ron mlčel. Lofty by rád věděl, o čem zrovna přemýšlí, ale za uplynulý půlden společné práce s těmito dvěma muži si odvykl se vyptávat.

Larry Randall se podíval na dům a zvedl hlavu.

„Takže změnili taktiku,“ řekl Ronovi.

„Ano. A sice značně. Rád bych věděl, co dělají s mrtvými těly, která odtáhli.“

„A mě by zase zajímalo," vysvětloval Larry, „proč změnili svou taktiku."

Ron se usmál.

„Lofty nám nedává mnoho šancí, že pochopíme logiku Evergreenů. Ale pravdou je, že uvažují naprosto jinak než my."

Larry pokrčil rameny.

„Co se stalo s Andym?" zeptal se Ron.

„Sousedé ho pohřbili," odpověděl Lofty. „Jeho hrob leží za domem."

„Došlo k nějaké pitvě nebo lékařskému vyšetření?"

„Ne."

„Proč?"

„Padl na něj jeden z Evergreenů, nebo se na něj zřítil, jak jsme později zjistili. Podle stop. Andyho hrudník... No, teď o tom nemluvmě. Nebylo vůbec pochyb, že je mrtev,"

Vtom Lofty strnul.

„Co se děje?" tiše se zeptal Ron.

„Jeden je nablízku," vyhrkl Lofty. „Jeden..." ;

„Kdo?"

„Jeden Evergreen," zašeptal Lofty- „Cítím ho. Táhle ven-i ku," řekl a ukázal doprava. ;:

Ron zpozorněl. Zadíval se na okraj skleněného lesa, ale' nic neviděl. Kmeny jednotlivých stromů lesa byly až dva.) metry silné. Byly to zvláštní stromy, zčásti propouštěly světlo, zčásti je odrážely jako zrcadlo. Kdo se nedíval na detaily ale na celý les, připadal mu jako veliký kus popraskaného skla, všude na okrajích špičatého. Bylo těžké odhadnout vzdálenosti uvnitř tohoto lesa. Vinou mnoha světelných reflexů vznikala hra světla a stínů, která opticky klamala.

Vzduch byl naplněn mnoha vůněmi, většinou příjemnými. Ron nedokázal odlišit, které komponenty pocházejí z

kůže Evergreena, jehož údajně cítil Lofty. Nicméně raději sáhl po své zbrani.

Lofty se ani nepohnul.

Larry se choval, jako by se ho to ani netýkalo. Díval se na ovládací panel kluzáku a svíral v ruce páku. Minuty plynuly.

„Ted' přichází," sykl Lofty. „Podívejte se támhle doprava. Uvidíte ho." Ron mhouřil oči, ale proti skleněné stěně lesa nic neviděl.

Dlouho nic neviděl.

Proto na vteřinu zavřel oči, aby si odpočinuly, a když je otevřel, před skleněnou stěnou lesa postával vzpřímený

Evergreen.

Ron na něj zíral. Přes záda mu přeběhl mráz.

Nyní, když se protivník objevil, Ronovi se vrátilo chladné uvažování. Ruka mu sjela k opasku a tasil zbraň. Opatrně, aby žádným rychlým pohybem Evergreena nevyplašil, položil hlavěň na okenní parapet, přikrčil se a pečlivě zamířil.

Zmáčkl spoušť. Na zlomek vteřiny zbraň zasyčela, ale nebylo vidět žádný paprsek a ani Evergreen na okraji lesa nijak nereagoval. Pak se ale pohnul. Jeho mohutné tělo vyskočilo do výšky, měkce dopadlo a bylo o tři metry blíž. Opět se připravoval ke skoku.

Lofty ukázal před sebe.

„Tak střílejte!" vykřikl. „Vemte si jinou zbraň!"

Ron mu položil ruku na rameno a řekl: „Jen klid. Však se nám nic nestane."

Cítil, jak se Lofty chvěje. Larry Randall mezitím opustil místo za řízením lodi, postavil se oknu a se zájmem sledoval elegantní domorodce.

Evergreen se dostal až na pět metrů ke kluzáku. Pak se na-

jednou položil na zem, skroutil se a zahleděl se na letoun cizích bytostí.

„Panebože," vykoktal Lofty, „takhle si vždycky lehají, když si s námi chtějí promluvit. On s námi chce mluvit. Jak jste to dokázal, Landry?"

^ ^ ^

Ron otevřel dveře. Tu zvláštní zbraň, která očividně nevystřelila, schoval opět za opasek. Vystoupil k Evergreenovi a zastavil se těsně před ním.

Lofty to všechno sledoval vytřeštěnýma očima.

„To... by neměl dělat," vykoktal. „Neví přece, jestli..."

I Larry Randall vystoupil. V ruce držel malou skříňku, elektronický translátor.

„Zdravíme tě," řekl Ron do mikrofону.

Evergreen cosi zasyčel a z automatického překladatele se ozvalo: „O ne, dnes ne. Musím brzy domů."

„Jsme potěšeni, že se tu s tebou setkáváme," ujišťoval ho Ron.

A Evergreen odpověděl: „Kdyby dnes nebyla tak zatracená zima, měl bych dobrou úrodu."

Ron se otočil. Lofty se smál.

„Co je tu k smíchu?" zlostně se zeptal Ron. „Co to ten chlapík vykládá za pitomosti?"

Lofty se královsky bavil.

- „To je jejich styl," vysvětloval. „Mezi Evergreeny je zvykem bavit se nejdřív o nesmyslech, než přejdou k vlastnímu tématu. Považují to za zdvořilost."

Ron svraštil Čelo.

„A jak se dostaneme k podstatnému?"

„Neradil bych vám, abyste se o to snažil hned," řekl Lof-

ty. „Považoval by to za velmi nezdvořilé. Promluvte si s ním ještě chvílku. Aspoň tři čtyři věty. Pak řekněte: Tvé hloupé řeči mne pobavily, a on hned přejde k věci."

A tak si skutečně chvíli povídali o housenkách, o motýlech a o počasí, a nakonec Ron řekl, co mu Lofty poradil. Evergreen odpověděl rychle a ochotně: „I tvé hloupé řeči mne pobavily, příteli. Rád ti vyjdu vstříc."

„Proč přepadáte kolonisty a proč už nedodáváte žádné kůže?"

„Přijel Nádherný," odpověděl Evergreen., „Jsou oslavy. Dává nám rozkazy a my je následujeme."

„Odkud přišel?" zeptal se Ron.

Evergreen pohyboval hlavou do strany.

„Jak to mám vědět, odkud... Ssst... přichází. Je pořád tady a zároveň nikde. Když se mu to líbí, někde se na určitou dobu usadí."

„Jak vypadá?"

„Mocně a nádherně. Jeho nádhra zaslepuje naše oči."

„Kde žije?"

„Tam v lese, kousek od hor... Ssst... v jeskyních... i Ssst,.. tam ho zbožňujeme."

Ron se mračil. Všechny snahy byly marné, protože automatický překladatel nedokázal přeložit slovo, které v něm znělo jako ssst.

„Co děláte se zajatci?" vyzvídal Ron.

„Obětujeme je... Ssst...," odpověděl Evergreen.

„A Co děláte s mrtvými Pozemšťany?"

„Ukazujeme mu je, aby viděl, že mu přinášíme oběti i v boji."

Rona opět zamrazilo.

„Ve kterém směru žije, Nádherný?"

Evergreen kývl k lesu;

„Asi támhle," odpověděla cizí bytost.

Ron už nevěděl, nač by se zeptal. Poděkoval Evergreenovi a pak řekl něco, co Loftyho Pattersona uvedlo v úžas., „Ty tady teď zůstaneš ležet," přikázal cizí bytosti, „dokud slunce nezmizí za střechou toho domu. Potom vstaneš a půjdeš, kam budeš chtít, ale zapomeneš, že jsem se tě vyptával."

Chvilí to vypadalo, že chce ještě něco říct, ale potom se obrátil na Loftyho a Larryho a přikázal jim: „Pokračujeme!"

Nasedli do kluzáku a vzlétli. Lofty se ohlédl. Dole uprostřed paseky ležel Evergreen a nehýbal se.

„Jak jste to dokázal, pane?"

Ron pokrčil rameny.

„Technika Pozemšťanů má spousty druhů zbraní. Mezi jinými také paralyzátory a psychozářiče. Jde v podstatě o mechanickou hypnózu."

^ ^ ^ ,

„Nezlob se na nás, o Vznešený, Nesrovnatelný. Obětí je méně a naši bojovníci už žádné nenacházejí. Nezlob se na nás, o Nádherný. Budeme skákat, abychom ti přinesli další obětí. Měj s námi trpělivost, o Nepřekonatelný Ayaa-Oooy!"

_ ^ ^ ^

„Ted' by tady někde měla být řeka," ukazoval z kluzáku Lofty.

„Směr severovýchod, není nijak zvlášť široká."

Ron spokojeně přikývl.

„Dobrá, někde tam přistaneme."

Lofty netrpělivě poposedával.

„Vy jste si opravdu jisti, že ochranný Štít kluzáku vydrží všechno?"
.

„Ano, přirozeně. Proč?“

„Neprojdou jím-ani zdejší Štěnice?“

Ron zavrtěl hlavou.

„Neprojdou jím ani mikroby, Lofty. Uklidní vás to?“

„To ano. Někdy mám totiž pocit, že nedokážete pořádně odhadnout nebezpečí, které tady v lese číhá. Je tu spousta hnusných zvířat. Mnoho z nich je tak malých, až byste si mohli myslet, že nemohou nikomu ublížit. Ale opak je pravdou.“

Objevila se řeka a přistáli na jejím břehu.

První Loftyho starost poté, co opustili kluzák, patřila ochrannému štítu, kterému očividně nedůvěřoval. Nicméně s potěšením zjistil, že roje jakýchsi komárů, které se zdržovaly v blízkosti řeky, narážejí na neviditelnou překážku, když se proti němu rozletěly.

„Fajn, fajn,“ pochvaloval si Lofty.

Larry mezitím připravoval večeři. Otevřel nějaké konzervy, a pak se v klidu a dostatečně najedli. Z lesa za nimi se ozývaly nejrůznější zvuky a Lofty jim ochotně vysvětloval, která zvířata je pravděpodobně vydávají. A pak se ozvalo dunění, které znělo jako bubnování. Rytmus se přitom měnil.

„Evergreen! vysílají signály,“ vysvětloval Lofty. Hlas mu zněl vzrušeně. „Mají na to bubny. Ve skutečnosti to jsou duté skleněné kmeny, položené na podstavec. Trochu té jejich řeči bubnů rozumím,“ pokračoval. „Pochopitelně, že je to primitivní řeč. Nemohou si tím sdělit mnoho, ale Evergreenům to stačí.“

„Tak dobrá, Lofty. Čemu jste rozuměl?“ Lofty se podrbal na hlavě. < .

„Kdybych to neslyšel na vlastní uši, museli byste mě mít za blázna. Ovšem Evergreeni skutečně asi našli nějakého

svého boha, kterého kdesi daleko v lese zbožňují. Bubny říkají, že bůh nemá ztrácet trpělivost a má zůstat s nimi, protože mu dokáží přinést další oběti." Ron a Larry nebyli nijak zvlášť překvapeni.

„Takže teď už nejspíše víme, kdo je ten Ssst," zamumlal Larry.

„On má jméno?" zjišťoval Ron.

„To nemohu říct," odpověděl Lofty. „Chápu určité pojmy, ale to je taky všechno."

„Aha," řekl zamyšleně Ron. „Řeč bubnů."

„O nás nic neříkají?" zeptal se Larry.

Lofty zavrtěl hlavou.

„Ne, ani slovo."

„Jiná otázka," pokračoval Larry. „Zmínili by se o nás ve svém bubnovém vysílání, kdyby věděli, že jsme pronikli do jejich lesa?"

Lofty bez zaváhání odpověděl: „Ano, docela určitě."

„Že o tom nic neříkají, znamená," pokračoval Larry, „že p nás nevědí?"

„Ano, tím jsem si jist."

Larry spokojeně přikývl.

„To je dobře," zabručel. „Nechci, aby si nás ten jejich bůh zbytečně brzy všiml. Mohl by nám způsobit nepříjemnosti."

/ ^ A ^

Evergreen, který promluvil s Ronem, seděl ještě na zemi za domem Andyho Leverage, když už modré slunce dávno zapadlo a k nebi stoupalo rudé.

Měl cosi udělat, na to si vzpomínal. Měl vstát a jít. Proč to neudělal? Pokoušel se napřímit, ale nedařilo se mu to.

Něco nebylo tak, jak by mělo být. Na něco musel zapomenout.
Ale na co?

^ ^ ^

Příštího rána stoupal kluzák pod Ronovým řízením ještě před východem modrého slunce nad koruny skleněných stromů. Tato krajina neměla žádná jména a nebyla kartograficky zaznamenaná. Všechno dál na východ už bylo zemí nikoho. Hory na obzoru neměly žádné jméno. Nikdo nevěděl, co je tam může čekat. Jakkoli zkoumali vyhlídky této malé expedice, nebyly nikterak růžové.

Měli jenom jednu jedinou výhodu. Bůh, který byl pravděpodobně nějakým stvořením Skokanů, neměl ani tušení, že jsou na cestě. Možná, že jim moment překvapení, který stál na jejich

straně, pomůže tento problém vyřešit. -

^ ^ ^

Když modré slunce znovu stálo vysoko na nebi, Evergreen stále ještě ležel v místech, kde ho Larry a Ron zanechali. Měl hlad a žízeň a kůže ho svědila, protože bylo na čase ji shodit. Ale nemohl to udělat, protože se na to musel zavěsit na větev skleněného stromu. Jak to měl udělat, když se nedokázal pohnout? Mamě přemýšlel nač zapomněl, a proč ho svaly neposlouchají. Cítil se hrozně a bál se, že zemře žízní nebo hladem. Nebo že se udusí ve vlastní kůži, jestli ho rychle nenapadne, co se stalo. Jenže tím si moc nepomohl, jeho myšlenky byly zmatené. Nedokázal si vzpomenout, co ho tak zaskočilo a proč je nyní tak strnulý. Co jen to bylo?

^ ^ ^

Když přelétli hory, Ron Landry zapnul automatického tlumočníka a nechal si přehrát rozhovor s Evergreenem. V místě, kde hovořil o horách Ssst, řekl do mikrofonu slovo Midland. Pak tento nový název hor zanesl do provizorní mapy, kterou si vytvořil. Skleněná stěna lesa tu rostla do překvapujících výšek. Ještě ve výšce pěti tisíc metrů byly husté lesy. Pak najednou les skončil a začínala holá skála. , Toho dne kluzák pronikl až na východní předhůří.

Najít místo k přistání bylo tentokrát náročnější než uplynulého dne. Ron hledal dlouho, až v hustém lese našel místo, které vypadalo, že není tak divoce zarostlé jako jinde. Opatrně klesal a ohýbal přitom elastické kmeny do stran.

Toho večera už nepocíťovali nic z romantiky divočiny, která je uchvátila minulého dne na břehu řeky. Ocitli se uprostřed neprobádané oblasti. Všude kolem číhal nepřítel-

Nemohli vedet, kdy udeří.

\ ^ X ^

Když se rozednívalo. Evergreen pořád ještě přemýšlel. Nyní. se však v duchu zabýval černými myšlenkami. Představoval si, co na něj čeká, až jeho tělo zeslábně hladem a Žízňí. a definitivně se zhroutí. Už se vzdal nadějí, že by si vzpomněl, na co důležitého to zapomněl. ;;

V této náladě ho krátce před východem rudého slunce na^ šli tři muži. Vystoupili z letounu, který se svou konstrukcí podobal kluzáku Rona Landryho. Nepřišli sem náhodou. Věděli, že jeden z kmenů v hlubině lesa postrádá jednoho Člena. Našli ho za domem Andyho Leverse. Muži byli vysocí a ramenatí. Když mluvili, jejich hlasy zněly dunivě. Neby-

lo pochyb, že jsou přesvědčeni, že jim patří celý svět. Hodně se smáli. Smáli se i ve chvíli, kdy našli Evergreena v zoufalé situaci.

Měli s sebou přístroj, který pracoval jako automatický tlumočnick. Zeptali se nešťastníka, proč tu je, proč se nehýbe a kdo mu řekl. Že se má posadit a nevstávat. Jeho odpovědi byly zmatené. Pokoušeli se Evergreena přinutit vstát, ale nepodařilo se jim to. Nakonec ho pomocí malého jeřábu vyzvedli na palubu letounu a odletěli s ním. Měli docela určitou představu, co se Evergreenovi mohlo stát, a tato představa jim byla natolik nepříjemná, že už se nesmáli tolik jako zpočátku. Věřili, že se jim pomocí medikamentů a speciálních přístrojů podaří nešťastníka zachránit a vrátit mu paměť, aby jim prozradil, co ho uvrhlo do takového nebezpečí.

Jenže příroda jim udělala čáru přes rozpočet. Evergreen začal cestou svlékat kůži. Nicméně stará kůže bránila ze- slabému domorodci v dýchání. Když cizinci přistáli, měli sice drahocennou vonící kůži Evergreena, ale také jednu

mrtvolu. ' Ubohá bytost z planety Passa zemřela, protože si nedoká-
. žala vzpomenout. „Budeš tady ležet," zněl rozkaz, „dokud slunce
nezmizí

za střechou domu..."

- Ale protože nevěděl, co je dům, nedokázal poslechnout hypnotický rozkaz a vstát. Zůstal ležet tak dlouho, dokud nezemřel.

^ A ^

Neštěstí je nad námi, o Nádherný. Uuuyi-liio, kníže temnot, sklání nad námi svá temná křídla. Nad námi, tvými ubohý-

mi služebníky. Stůj při nás, mocný Ayaa-Oooy! Pomoz svým dětem, o Moudrý."

->. ^ ^

Ron Landry listoval stránkami svého záznamníku. Larry ho přitom pozorně sledoval. Lofty Patterson mezitím pátral v prázdných konzervách, jestli v nich nenajde ještě nějaké použitelné zbytky.

„Bushnellova flotila," řekl nakonec Ron a schoval záznamník do kapsy, „během uplynulých dvou měsíců zachytila jenom dvakrát jakési zaměřovači signály, které nepochybně nepocházely z Žádného dosažitelného objektu."

Larry si mnul bradu.

„Co v takových případech dělali?"

„V obou případech to byly stanice na povrchu planety Passa. Objevíli na svých monitorech malý zářivý bod, který chvilku nato zmizel. Strážní flotila jim odpověděla, že nic nezpozorovala. Potom to odložili ad akta."

„Hm," poznamenal Larry. „Domnívali se, že se neděje" nic , vážného, že?"

„Ano."

Larry zavrtěl hlavou.

„Zapomněli, že existují piloti, kteří dokáží provádět transice s přesností na metr a že se dokáží například vynořit z hyperprostoru ve výšce tří kilometrů nad povrchem planety. Takoví lidé existují. I naše flotila jich pár takových má."

Ron přikývl.

„Zcela správně. Zvláštní je jenom jedna věc. Stalo se to dvakrát. Tyto nevysvětlitelné záznamy byly pořízeny v okamžiku, kdy do hyperprostoru transitovala nákladní .lod' ve směru k naší matičce Zemi."

, ^ ^ ^

Když velké rudé slunce stálo vysoko na nebi, Loftý se společně s Ronem připravoval na průzkumnou Výpravu.

Loftý obdržel ruční termopaprskomet a byl na tento svůj nový majetek patřičně pyšný. Nic by ho nepřinutilo schovat jej do pouzdra. Ron se také ozbrojil a kromě toho si vzal psychozářič. Takže si mohl být jist, že mu Evergreen! nemohou ublížit. O Skokany si nedělali starosti. Pokud souhlasila jeho domněnka, pak kdesi v horách na západě museli hledat dvě skokanské nákladní lodě, které tu krkolomně přistály. Ron si nemyslel, že by Skokani mezi Evergreeny operovali otevřeně. Pravděpodobně se zdržovali někde v pozadí a ovlivňovali domorodce nějakým svým stvořením, tím

Ssstem, ať už to byl kdokoli.

Ron šel nejdříve ze všeho zjistit, zda jsou v této oblasti skutečně nějaké rozlehlé jeskyně, o kterých hovořil Evergreen.

Nakonec jeho pátrání dopadlo docela jinak, ale to nemohl předem vědět.

Vyrazil společně s Loftým. Pomocí malé vysílačky byli neustále ve spojení s Randallem, který zůstal a hlídal kluzák. Ron však vysvětlil, že toto spojení lze využívat pouze v případě nejvyšší nouze. Skokani by je mohli zaměřit a vyslechnout si jejich hovor.

Loftý se náhle zastavil. Ron, který se právě prodíral křovím mladých štíhlých stromů, si ho všiml příliš pozdě a narazil do něj.

Loftýho reakce byla překvapivá. Padl na stranu, rozpřáhl ruce, chytil se nejbližšího stromu a odrazil se dozadu tak prudce. Že zase'on vrazil do Rona.

Ron zaklel. Ale Loftý se prudce otočil, zvedl ruku a při-

tiskl mu dlaň na ústa. Ron konečně pochopil, že se muselo stát něco mimořádného. Okamžitě se uklidnil a zmlkl.

Lofty ukazoval na něco, co leželo pod zříceným stromem. Ron se mu podíval přes rameno. Nejdříve neviděl nic jiného, než obvyklé načervenalé jiskření a uprostřed temnou díru. Pak však tato díra získávala na obrysech a pohybovala se. Ron poznával nějaké zvíře, které vypadalo trochu jako krysa. A když si jeho oči ještě více zvykly na Šero, objevil, že to není celá krysa, nýbrž jenom její půlka. Zadní polovina chyběla, ale zvíře se přesto ještě pohybovalo. To bylo divné. Minul Loftyho, aby se k tomu podivnému zvířeti přiblížil, ale Lofty ho popadl za límec a podržel ho. Zíral na půlku krysy a viděl, že to, co ji neslo, byla spousta malých brouků. Byli velcí asi jako půlka palce. Oni tu krysu nenesli, oni ji požírali. Žrali zdechlinu tak rychle, až to vypadalo, jako by se pohybovala. Ron pochopil, čeho se Lofty lek. Kdyby vinou Ronova nárazu udělal jenom jediný krok dopředu, jeho noha by se ocitla uprostřed těch brouků a při rychlosti, jakou žrali, se dalo předpokládat, že by trvalo jenom pár vteřin, než by se Loftyho plastikovou botou prožrali až ke kůži.

Očividně byli citliví na hluk, protože když zaslechli kroky, okamžitě ztichli a zarazili se. Když se však žádný zvuk neopakoval, pokračovali ve svém odporném žrádle.

Ronovi se udělalo zle. Opatrně tasil psychozářič a namířil na požírače mrtvol. Ve chvíli, kdy zmáčkl spoušť, strnuly. Některé z nich to přímo odhodilo. Padli na záda a zůstali ležet bez hnutí.

Energetická dávka, která pohnula inteligentní bytostí k tomu, aby byla svolná s cizí vůlí, dokázala malé brouci mozky zničit.

„To jejich kousání by snad ani nebylo tak hrozný," vysvět-

loval Lofty, „horší je, že vyměšují šťávu, která je prudce jedovatá.“¹

.

Ron se otrásl a pak pokračovali opatrně v cestě.

Prostranství náhle začalo stoupat. Bez zřetelné příčiny nebyly kmeny stromů tak hustě u sebe jako dřív a oba muži se rychle dostávali kupředu. Pak se Lofty znovu zastavil. Ron zvedl hlavu a zjistil, že stojí na malé kulaté mýtině. Okamžitě si vzpomněl, že z kluzáku žádnou takovou mýtinu neviděli. Zvedl hlavu a zjistil, že koruny skleněných stromů mýtinu dokonale zakrývají. Když se pořádně rozhlédl, zjistil, že musejí stát v blízkosti některého vstupu do jeskyní. Právě po těchto jeskyních tu pátrali.

Chtěl projít kolem Loftyho, aby se podíval na vstup do jeskyně zblízka, ale Lofty natáhl levou paži a nedovolil mu projít.

„Pomalů!“ špitl. „Nikdy nevíte, co je uvnitř.“

Sklonil se a pečlivě prozkoumával půdu. Pak sebral nějaké kamínky a hodil je do temné díry. Ron zaslechl, jak narážejí do stěn.

„Tak,“ řekl spokojeně Lofty. „A teď posviťte dovnitř. Když odtud nic nevyleze, nevystřelí, nevyletí, nebo se nevyškrábe, pak si můžeme být poměrně jisti, že v jeskyni opravdu nikdo a nic není.“

Ron splnil jeho příkaz. Rozzářil svítilnu a namířil světlo do jeskynního vstupu. Viděl nerovné stěny, které odrážely světlo a třpytily se. Ale neviděl nic z věcí, kterých se Lofty obával. Jeskyně byla prázdná.

„Dobrá,“ zabručel Lofty. „Teď se můžeme podívat dovnitř. Co to vlastně hledáme?“

Ron to sám nevěděl. Očekával, že v této oblasti budou jeskyně. Tušil, že je s nimi spojeno tajemství boha zdejších domorodců. Nejjednodušším způsobem, jak takové tajemství

odhalit, bylo vejít do jeskyní a podívat se na ně zevnitř. To by byl dobrý způsob. Ale Ron také cítil, že ho z hlubiny jeskyně cosi přitahuje magickou mocí, ovšem 'tohle nechtěl Loftymu přiznat.

Lofty se držel těsně za ním. Nyní, když objevil, že jeskyně je prázdná, se už cítil rozhodně lip. Sel vzpřímeně a rozhlížel se.

Ron pronikl asi deset metrů do štoly, než zapnul podruhé lampu. Výsledek byl podobný jako předtím. Konec jeskyně byl příliš vzdálený, než aby k němu mohl dosvítit.

Pokračovali v cestě. Na skalních stěnách jeskyně neviděli nic mimořádného. Jenže ta magická přitažlivá síla, která vycházela z útrob jeskyně a působila zvláštním způsobem! Ron se zastavil a ohlédl se po Loftym. Lofty vypadal pobaveně a zvědavě zároveň. Očividně necítil vůbec nic z kouzla, které naplňovalo Rona. To Rona zlobilo.

Proč ten hlupák nic necítí? ptal se v duchu sám sebe. Že by se to týkalo jenom mě?

V tuto chvíli Lofty vysvětlil: „Myslím, že se můžeme vrátit. Tady přece nic není.“

Ron měl co dělat, aby potlačil zlost.

„Já tady určuju, co se bude dělat, Lofty. Pamatujte si to!“

Lofty na něj překvapeně pohlédl a přitom změnil výraz ve tváři. Přívětivé vrásky zmizely.

„Myslíte?“ škodolibě se zachichotal Lofty. „No tak klidně pokračujte, já se vracím. A až potom polezete sám skrz les, nezapomínejte na moje rady, na žádnou z nich! Jinak by se mohlo stát...“

„No vida!“ zaskřípal zuby Ron. „Tak vy mé necháte ve štychu, co?“ Tasil zbraň. „Ne, můj milý, to by nešlo! Zůstanete tu se mnou.“

Cosí v Loftyho pohledu ho varovalo. Jako by Loftyho ta

zbraň vůbec nijak nezastrašila. Díval se mimo Rona, jako by v pozadí jeskyně viděl něco nového.

A Ron na tento prastarý trik naletěl.

Otočil se a v tu chvíli toho litoval. Loftý se na něj vrhl, praštil ho do hlavy a srazil k zemi. Pustili se do rvačky. Ron byl zpočátku pomalejší. Loftý ho zpracovával pěstmi, Ron si alespoň chránil hlavu. Když si Loftý nedal pozor na břicho, kopl ho Ron kolenem do žaludku.

Potom už Ron na nic nečekal a vrazil Loftýmu několik ran pěstí. Jeden levý hák byl tak silný, až Loftýho odmrštil, Malý muž se praštil do zátylku o skálu a ztratil vědomí.

^ ^ ^

„Přejeme ti triumf, o Nádherný, věčnou radost mezi tvými dětmi. Přineseme ti tři nové oběti a ty nás odměníš za naši věrnost. Protože tyto oběti byly králi mezi svými lidmi a všichni nevěřící již znají jejich jména. Tvá milost se k nám vrátila, o mocný, tvé jméno je Nádherný, Ayaa-Oooy!"

^ ^ ^

Larry mel co dělat, aby si vzpomněl. Dělal to se zavřenýma očima. Co si v něm ho nutilo mít zavřené oči a nedívat se kolem. Přitom se snažil, aby to nedělal.

Seděl před kluzákem a díval se na skleněný les. V duchu přemýšlel, jestli by se z Passy neměla stát planeta pro turisty, alespoň pro ty bohaté Pozemšťany, kteří touží prožít svou dovolenou co možná nejexotičtěji. Nakonec se pustil do filozofování. Přemýšlel o tom, že Země před dvěma stoletími ještě pořádne nevěděla, co je to letadlo. Létat ke hvězdám bylo pro lidi naprostým nesmyslem.

O Šedesát let později, tedy před zhruba sto třiceti lety, vstoupil na jeviště dějin Perry Rhodan a věci nabraly úplně jiné tempo. Nyní byla Země tak daleko, že musela chránit své vlastní kolonie před bohatými dobrodruhy.

Lany si vzpomínal, že najednou dostal takovou zvláštní zlost na Pozemšťany. Co Pozemšťané dělali? Léтали ve svých kosmických lodích Galaxií a podrobovali si jeden svět za druhým. Nedávali primitivním domorodcům vůbec žádnou Šanci.

Copak tohle byla civilizace, ke které chtěl patřit? Ne, a znovu ne! Larryho zlost byla přímo vražedná. Byl ochoten Rona nebo Loftyho zabít, kdyby je měl po ruce. Ale měl po ruce jenom kluzák. Vzpomínal si také, že si jenom na pár vteřin připadal jako - šílenec, když se vyhoupl do velínu kluzáku a pažbou své zbraně bušil do ovládacího panelu. Vytrhával tlačítka a páčky. A pak asi dostal ránu od nějakého elektrického vedení. Protože jeho vzpomínky už dál nesahaly.

Co to bylo za blbost? přemýšlel. Jak mé jenom mohla napadnout taková pitomost?

Chtěl se obrátit na bok, ale nešlo to. Jeho rameno narazilo na něco tvrdého, co nechtělo povolit. Začínal se ptát, kde vůbec je, a nakonec byla jeho zvědavost nesnesitelná. Silnější než přání, aby ze svého okolí nic .nespatřil. Otevřel oči.

Nejdříve si všiml silného žlutého světla. Oslnilo ho. Znovu zavřel oči a jenom mírně je pootevíral, aby si zvykly na náhlou záři.

Pak si všiml, že to kolem něj nádherně voní. Ta vůně mu připadala povědomá, ale jeho popletená mysl potřebovala chvíli, aby si vzpomněl. Že tak voní kůže'Evergreenů. Ležel někde na kamenité zemi. Napřímil se. To, co spatřil, ho velmi překvapilo. .Uviděl jakousi halu

neuvěřitelných rozměrů. Ležely tam tisíce těl, kterým se nevedlo lépe než jemu. Většina z nich ležela tiše a zírala do stropu, který byl takových osm metrů vysoko. Někteří byli obráceni na bok a jevíli aspoň trochu zájmu o své okolí. Nakonec tam byli ještě dva, kteří stáli těsně vedle sebe u zdi

a povídali si.

Larry neznal nikoho z těch, kteří leželi na zemi, ale mohl snadno odhadnout, že se musí jednat o muže, nebo alespoň o část mužů, které Evergreen! unesli,

Ti dva, kteří si povídali naproti u stěny, byli Ron Landry a Lofty Patterson.

Larry vstal a šel k nim. Jeden muž mezi tisíci, který náhle vstal a někam šel, byl velice nápadný. Ron a Lofty přestali mluvit a podívali se na Larryho. Larry objevil v jejich

pohledech zděšení a úžas.

Pochopil, nač mysleli. Nějakým způsobem se dostali do rukou buď Evergreenům, nebo Skokanům. Netušili, že je tady také. Neviděli ho mezi těmi tisíci jiných mužů. Doufali, že přivede pomoc, a teď tu nečekaně stál před nimi, sám zajatec.

„Je mi to líto," řekl Larry. „Ale vypadá to, že mě dostali."

Ron ho vyzval, aby je informovali co se mu vlastně stalo. Pak pozorně naslouchal. Potom se obrátil k Loftymu a řekl: „Stejný efekt, všiml jste si? Najednou dostal zlost a neví proč." i

Lofty se zašklebil.

„Taky jsme se snažili," řekl Larrymu, „rozmlátit si hlavy."

Takže pochopili, že někdo vytvořil novou zbraň, která dokázala rozzlobit lidi, a tím pádem je víceméně ovládnout.'

„Ale kdo?" zeptal se Larry.

Ron tuto otázku očekával.

„To nevíme," odpověděl. Ale hned se opravil. „Zatím to nevíme!" - :

^ Larry se chtěl ještě na něco zeptat, ale v tu chvíli se na opačném konci haly něco odehrálo, Larry si všiml postav tří Evergreenů, kteří poskakovali směrem k apatické mase ležících. Nebylo vidět, odkud Evergreen! náhle přišli. Nikde ve stěnách nebyly Žádné dveře. Nicméně letargičtí muži začali křičet, vstávat a utíkat před Evergreeny. Larrymu se z nich udělalo zle. Byl to zoufalý pohled. Chtěl zastavit masu prchajících a vykřiknout, že jsou ubozí zbabělci, když utíkají před třemi domorodci. Ovšem neudělal to.

„Jen klid," řekl Ron prázdným hlasem. „Nemá to význam. Někde za stěnami číhá mnohem víc Evergreenů, než si dokážeme představit." Pak si teprve všiml, že nemá zbraň. Pochopitelně, že ho odzbrojili.

Tři skákající hadí bytosti si vzaly každá jednoho prchajícího Pozemšťana a vracely se s nimi ve směru, kde museli být nějaké dveře.

Přišli si pro své oběti! Oběti pro svého krvelačného boha! Tři zajatci v jejich náručí patrně znali svůj osud. Křičeli tak hlasitě, že jejich řev naplňoval celou halu. Měli sílený strach ze smrti. ;

^ ^ ^

Larry se přestal ovládat. Byl ochoten vlastnoručně uškrtit všechny Evergreeny. Ani Loftymu už nebylo do smíchu;

Když na něj někdo promluvil, jednoduše neodpovídal.

Jedině Ron byl schopen ještě přemýšlet. Zjišťoval, že masa zajatců se opět rozmístila po celé hale a lehla šina podlahu. Jako by všichni zapomněli, co se právě stalo. Šťastni, že se to netýkalo jich, zapadli do staré apatie.

Věděl, proč jsou tito muži apatičtí. Určitě už prohledali všechny stěny a nenašli žádný východ. Navíc bylo nepochybně jasné, že za stěnami číhají domorodci, aby okamžitě chytli každého uprchlíka. Kromě toho byla tato hala umístěna někde uprostřed divočiny skleněného lesa. Odtud nebylo úniku.

Nicméně Ron se přesto vydal na obhlídku. Doufal, že jeho cvičené oči snad něco objeví.

^ ^ ^

Tak například tu bylo osvětlení haly. Na stropě svítila celá řada fluoreskujících lamp. Bylo na nich vidět, že tam byly umístěny velice narychlo. Několik jich viselo nakřivo. Dráty mizely v jakési díře.

Bylo jasné, že Evergreen! neznali elektrické osvětlení. Tyto lampy tedy byly prvním jasným důkazem, že ve hře o planetu Passa jsou skutečně Skokani. Dalším důkazem byly východy, které se nehlučně otevíraly a uzavíraly, aniž by někdo musel zmáčknout kliku nebo otočit knoflíkem. Tohle byla práce Skokanů. To Skokani zařídili tento zajatecký tábor.

Ale proč? Proč se starali, kam Evergreen! uloží své zajatce?

Žádná odpověď, říkal si Ron. Zatím toho vím příliš málo. ¹ Přemýšlel, co musí být onen nenasytný bůh domorodců za krvelačnou bestii, když v odstupech půl druhé hodiny požadoval pokaždé tři zajatce.

Taky neznal odpověď.

A byla tu ještě jedna otázka, o které Ron už delší dobu přemýšlel: Jak Evergreen! tak rychle objevili jeho malou expedici? Podle všeho, co se stalo, se dalo předpokládat, že

byli očekáváni, a že si nepřítel jenom počkal na vhodnou příležitost.

Ale jak o nich Evergreen! věděli? I kdyby to nebylo zásluhou domorodců, jak by je Skokani v této skleněné pustině našli?

Byla ještě jedna věc, o které Ron během své obchůzky přemýšlel. Skokani přece museli vedet, že Země nebude přihlížet nesmyslnému vyvražďování kolonistů. Pozemšťané brali sice ohledy na primitivní psychiku domorodců, ale tohle mělo svou hranici. Krvavé kouzlo zdejšího boha tuto hranici už dávno překročilo. Skokani věděli, že musejí dříve nebo později počítat s flotilou Pozemšťanů, a že se z této obchodní války stane válka skutečná.

Proč to tedy dělali?

. Ron si myslel, že zná odpověď. Zdála se mu až příliš jasná.

Skokani podle jeho názoru inscenovali toto divadlo s úmyslem, aby Zemi vylákali na omezenou vzdálenou válku. Pokud tomu tak bylo, museli mít v rukou nějaký trumf, který jim zaručoval, že v této válce zvítězí. Jenže Ron netušil, o jaký trumf může jít.

Ale poznal, že situace je vážnější, než si před několika hodinami dokázal vůbec pomyslet. •

^^^

„Uspořádáme ti velkou slavnost, Nesrovnatelný! Tři knížata temnot ti budeme obětovat, o Nádherný, a zůstaneš u nás navždy. Tak poznáš věrnost svých dětí a budeš je chránit před veškerým nebezpečím, velký Ayaa-Oooy!"

^ , ^ ^

Během dvou dlouhých dní nedosáhli žádného většího úspěchu, než že své spoluzajatce přiměli říct alespoň větu: „Ale dejte mi přece pokoj!“ Ovšem víc už nic.

Ron se vrátil z obchůzky bez zřetelného úspěchu. Nalezl místo, kde Evergreen! mizeli se svými zajatci, ale nepokoušel se východ otevírat. Věděl, že je to nesmysl.

Každou půldruhou hodinu se objevili tři Evergreen!, aby odnesli tři muže.

Dvakrát během dvaceti hodin se objevila větší skupina Evergreenů a přivlekla několik tun kaše a vody. Zajatci jedli jen velice málo. Neměli hlad, a jídlo, které jim bylo podáváno, nemělo vůbec žádnou chuť.

Pochopitelně, že v jeskyni nebyla žádná¹ hygienická zařízení- To mělo za následek, že vzduch začal brzy velice páchnout a že nebyly nic platné ani vůně kůží domorodců. Ron se obával, že by tu mohlo vypuknout něco jako mor nebo jiná infekční nemoc. Jenže zajatcům to bylo úplně jedno. Bylo jim lhostejné, jestli zemřou na oltáři neznámého boha, nebo na tyfus.

Ron začínal cítit. Jak se všeobecná apatie začíná dotýkat i jeho.

Ani Larry a Lofty si už spolu nepovídali. Proč také.. Nemělo to význam. V jejich tvářích se dalo číst, jak jim je'.

Ron si uvědomoval, že se rychle musí něco stát, pokud nechce podlehnout vlivu ubíhajícího Času a zoufalství situace. Dospěl k názoru, že bude lepší udělat cokoli nesmyslného a zoufalého, než jenom polehávat, zírat ke stropu a nemít o nic zájem.

Vyvinul určitý plán. Velice riskantní. Ale byl takový, aby Ještě jednou vzburcoval Larryho a Loftyho. Ten plán byl jednoduchý. Zněl - buď my... nebo

Skokani!

Ron se podíval na hodinky. Evergreen! nebyli vždycky přesní. Ta půldruhá hodiny intervalu se mýjela vždycky tak o pár minut. Pro čekající zajatce to znamenalo tiché trápení a mučení.

Však my to nějak zvládneme, říkal si v duchu Ron, ale jistý si nebyl.

Vtom zpozorněl. Podlaha se zachvěla. •Díval se přímo do Širokého otvoru ve stěně haly, kterém přicházeli tři Evergreen! s napřaženými pažema. Zajatci začali rvát. Vyskakovali a prchali. I Ron vstal a koutky očí sledoval, že Larry a Lofty vstali s ním, obrátili se a taky začali utíkat.

Ron si najednou uvědomil, jak je těžké předstírat, že chce před něčím utéct. Zprvu se skutečně snažil. Evergreeni však nezrychlovali.

Ron je nenáviděl!

Upravit směr svého útěku. Zdržoval se trochu napravo, protože viděl, že přímo za ním žádný Evergreen není. Podíval se po Loftym a Larrym, ale objevil jenom Larryho. Utíkal přímo před jedním z Evergreenů, ani ne pět metrů od něj. Ron viděl, jak Larry klopýtl a upadl. V následujícím okamžiku u něj byla hadí bytost a zvedla ho do výšky.

To byl nápad! Jednoduchý a nenápadný. Ron klopýtl o vlastní nohu a taky spadl. Skutálel se stranou, jako by chtěl zmizet z dosahu nebezpečných hadích bytostí, ale ve skutečnosti si oddechl, když ho popadly dvě nazelenalé paže a zvedly ho do výše. Začal ječet, přesně jak si předsevzal. I Larry ječel. Snažili se překřičet všechny ostatní. Házeli sebou a třepali, stejně jako to viděli u jiných obětí.

Ron se ohlédl po třetím Evergreenovi. Ten právě zvedal

ze země Loftyho. I Lofty ječel, jako by se nesnažil dostat do této pekelné situace dobrovolně.

Evergreen! odnášeli své křičící oběti z haly. Ron přitom sledoval další domorodce. Byli hned za východem. Odhadoval jejich počet na dvě stovky. Takže to bylo přesně, jak očekával. Odtud nebylo úniku.

Evergreen! hopsali po chodbě se svými oběti v náručí. Ve stěnách chodby svítily čadivé louče. Tady už se Skokani nesnažili zavést elektrické osvětlení. Evergreeni tu svítili svým starým způsobem.

Skočili do kulaté komory, na jejímž opačném konci byly, dva temné východy.

V tu chvíli se Ronův Evergreen sklonil a posadil ho na zem.

Ron rychle pochopil. Uměl si dobře představit, co asi dělali ostatní zajatci, když tu byli vyloženi. Otočil se a snažil se uprchnout. Snažil se ze všech sil, ovšem Evergreen ho opět dostihl a popadl do náruče, aby ho posadil na stejné místo, ze kterého utekl.

Tentokrát zůstal stát. Přestal křičet. Zajímalo ho všechno.

Tři Evergreen! zůstali v jejich blízkosti. Vlastně je obklíčili. Ron je studoval. Dokud se zajatci chovali klidně, byli i domorodci klidní. Plynuly minuty. Lofty opět začal ječet. Mával kolem sebe rukama a snažil se odtud uprchnout, přičemž Evergreen! zřetelně zbystřil. Dělal všechno, co by se dalo čekat od vyděšeného zajatce, který bojuje o svůj život. Ovšem křičel něco jiného.

„Jak dlouho tady ještě budeme čumět, k čertu!, Proč se nic neděje?“

Ron mu odpověděl pokrčením ramen. Jak to měl vědět? Loftyho křik jako by vyvolal reakci. Z jednoho z temných luštění komory vyšli další dva Evergreeni.

Zprvu nebylo vůbec zřejmé, co vlastně chtějí. Nesli nějaké barevné věci, které vypadaly, jako by byly z látky. Ale každý věděl; že Evergreen! neumějí tkát látky. Neznali je. Jenže látky to byly. Ron překvapeně sledoval, že vzory látek, které Evergreen! přinesli, zcela očividně pocházely z továrny arkonidského impéria. Takže je domorodci měli opravdu od Skokanů. Ale co tím Evergreen! vlastně zamýšleli?

Tato otázka byla rychle zodpovězena. Pevná paže popadla Rona za rameno a obrátila ho. Druhá paže, měkčí než první, se ho dotkla zespod. Na okamžik přestal vidět. Když znovu otevřel oči, spatřil, že je oblečen do nevkusného barevného hábitu s příšernými vytištěnými postavami. Podíval se po svých družích, ale ani ti nedopadli lépe. „Pomoc!“ vykřikl Lofty. „Co to z nás udělali? Takhle nás přece nikdo nemůže brát vážně.“

Ron by se zasmál, kdyby situace nebyla smrtelně vážná. Pochopil, že takhle mimořádně krásní se mají stát obětmi jejich krvelačného boha.

^ A ^

Z komory je už nikdo nevynášel. Museli jít po svých. Museli jít tu svou poslední cestu po svých. Tři Evergreen!, kteří je přivedli z haly zajatců, zůstali stát za nimi, aby jim zabránili v útěku.

Ron a jeho dva druzi se pohnuli jenom váhavě, přesně tak, jak se od nich očekávalo.

' Chodba byla úzká, vysoká a úplně temná. Evergreen! jim pomohli tím, že je postrčili kupředu. Zajatci zvolna zrychlovali.

Chodba vypadala jako nekonečně dlouhá. Temnota jim

neumožňovala odhadnout vzdálenost. ROJÍ se domníval, že ušli nejméně kilometr. Potom zaslechli ten podezřelý zvuk poprvé.

Jako by vycházel z hlubiny země. Zprvu zněl jako úder zvonu, kterému chybí patřičná hloubka. Bylo to tajemné a naplnilo to srdce zajatců primitivním strachem. Zarazili se, ale Evergreen! je poháněli dál. Podivný zvuk sílil a byl stále zřetelnější. ^

Vtom se před nimi rozzářilo červené světlo. Jako by vycházelo z malé díry odněkud zepředu z temnoty.

Pozvolna si uvědomovali, že se jedná o stejný způsob bubnování, jaké slyšeli uplynulou noc v lese.

Lofty zaúpěl. Ron na to Čekal, protože Lofty byl jediný, kdo rozuměl řeči bubnů.

„Bubny tvrdí, že je velký den, protože k bohu Jsou přiváděny nejcennější oběti. Těmi obětmi jsme my, bezesporu my.“

Ron přitakal. Otevřel oči a pokoušel se zjistit, čím je způsobována narudlá záře, která se prodírala temnotou.

Ron bleskurychle rekapituloval, co všechno viděl od chvíle, kdy byl vyneset z haly. Pokud se při ceremoniálu; který na ně určitě čekal, má najít nějaká možnost k útěku, pak jim zůstávaly jenom dvě cesty, které mohli zkusit. Ty dvě chodby, které vedly z kulaté komory.

Neměli tušení, kam ty chodby vedou, ale o jedné, kterou přicházeli, věděli. Na jejím konci čekaly stovky Evergreenů, aby je opět chytily.

Možná, že najdou jiný východ. Ale Ron měl rád jasno.

Rudé světlo se přibližovalo. Ron z toho měl zvláštní pocit.

„Mějte oči otevřené!“ ještě jednou upozornil své přátele. »A kdyby vás nic nenapadlo, pak dávejte pozor na mě.“

„Jasně," řekli téměř zároveň Larry a Lofty.

To bylo na delší dobu poslední klidné slovo, které spolu prohodili. O pár kroků dál chodba končila. Vyústila do haly, která byla také kulatá, ale mnohem větší než komora, kam přišli poprvé. V jednom bodu se však lišila od všech prostor, které zajatci zatím spatřili. Nahoře, těsně pod vysokým stropem, byly v pravidelných odstupech umístěny oválné otvory, kterými dovnitř vpadalo zářivé denní světlo.

Ron se zachvěl. Tam nahoře byla svoboda! Oválná okna byla dostatečně velká, aby jimi proklouzl normální dospělý Pozemšťan. Jakmile by se dostali ven, už by na tom byli mnohem lépe než tady. Ovšem tento nápad okamžitě zase zavrhl. Otvory byly asi osm metrů nad podlahou. Nedalo se ; tam vylézt.

Tudy to neslo!

Strašidelné narudlé světlo bylo způsobováno dalšími loučemi. Uprostřed haly bylo volné místo, ale všude "kolem se tlačili Evergreen!. Bylo jich snad pět set. Ron se vyděsil,

Očekával, že obětování budou přihlížet diváci, ale netušil, že jich bude tolik.

Uprostřed leželo několik skleněných kmenů pečlivě postavených na podstavcích, u každého stál jeden Evergreen a bušil do něj dvěma tyčemi. Skleněné kmeny vydávaly monotónní dunivé zvuky, přesně ty, které trojice mužů slyšela už před Čtvrthodinou. Jakmile se zajatci objevili v hale, bubnování se okamžitě změnilo.

Kromě toho byl uprostřed haly čtverec, vymezený čarami, namalovanými kousky uhlí. Černý čtverec uprostřed rudého světla magicky přitahoval všechny pohledy. I pozornost Evergreenů byla soustředěna na toto místo.

Čtverec znamenal něco zcela mimořádného, to bylo jasné.

Vtom zazněl gong. Nervy drásající hudba bubeníků okamžitě utichla. Bzučení a pískání hlasů domorodců přestalo. Rozlehlá hala byla naplněna tichem, do kterého dozníval úder zvonu.

Ron zřetelně cítil nebezpečí, které se k němu blížilo. Ze vteřiny na vteřinu ztratil veškerou nejistotu a pochybnosti. Stál tam bez hnutí, tři metry před okrajem Černého Čtverce, a byl napnut jako struna.

Najednou se objevil kouř. Jako by vycházel z toho čtverce, i když tam nikde nebyl žádný otvor. Řídký, modrý kouř, který byl cítit skutečným ohněm, rychle houstl. Byl to kouř, který Ronovi velice připomínal domov, a tady, v obětní hale Evergreenů, jako by zabloudil. Bylo to jako nějaká halucinace.

Pak se ozvalo další zadunění. Tentokrát jako by skutečně vycházelo z podlahy. Černý čtverec zmizel pod clonou nepřehledného kouře, který nyní stoupal jako sloup do výšky. Dunění sílilo.

Ron najednou věděl, co to má znamenat: ten jejich bůh se měl objevit! Jako všichni bozi měl svoji metodu, jak se objevit, aby u věřících vyvolal strach a úctu.

Ron chápal ještě něco. Teď přišla pravá chvíle pro činy! Nyní, kdy byla veškerá pozornost soustředěna na stoupající kouř a podzemní zvuky, si jen málokdo všímal zajatců.

„Pozor!“ vykřikl Ron. „Támhle tudy, za mnou!“

Spoléhal se, že ho Lofty a Larry budou následovat. Už se o ně nemohl starat. Jedním skokem se odrazil z místa, kde ještě před chvílí stál, a zmizel ve sloupu šedomodrého kouře

^ A ^

„My hříšníci, odpusť nám, Nádherné... Pán temnoty nás přemohl. Zasloužíme si tvou zlobu, ale odpusť nám... Ayaa-Oooy... Celý svůj život se to budeme snažit napravit... Buď nám opět milostiv, o Nádherný...!“

^ ^ ^

Kouř byl nesnesitelný. Ron instinktivně zavřel oči a padl dopředu. Rozpráhl ruce, aby pod sebou ucítil podlahu, ale žádná tam nebyla. Ovládl ho děsivý strach. Někam padal, řítil se dolů.

Vtom ale veškerý strach pominul, protože pád se zmírnil a Ron padl do něčeho měkkého. Mel pocit, že to jsou samé chlupy. Každopádně to zapištělo, vyděšeně zamlaskalo a pak to uteklo. Znovu ztratil rovnováhu a spadl o kus dolů. Tentokrát dopadl na pevnou zemi.

Instinktivně se odkulil stranou. Pak zaslechl dvě mlaskavé rány. Pištění a mlaskání se opakovalo, tentokrát znovu, vyděšeně. Così dopadlo vedle něj a zaklelo to.

Blížily se rychlé kroky. Ron vytřeštil oči. /;, K jeho překvapení bylo všude kolem něj jasno. lesně vedle sebe objevil stín, který měl obrysy Larryho Randalla. Ten, •-kdo vykřikl a utíkal pryč, byl Lofty. Napravo byla nějaká chodba a Lofty jim už zmizel z dohledu. •

Kousek dál byl komín, kterým ještě stoupaly zbytky namodralého kouře do haly, ze které právě uprchlí.

Vtom ztuhla Ronovi krev v Žilách. Na několik vteřin měl přání otočit se a co nejrychleji utíkat za Loftym. To, co spatřil a co se potáčelo vpředu v kouři očividně trochu omámené •názrazem tří padajících těl, bylo tri metry vysoké monstrum, masivní a těžkopádné, se čtyřmi pažemi, kterými se to opíralo o stěnu chodby. Tělo bylo pokryto kožešinou a kdyby

nemělo dvě nadbytečné ruce, mohl to být obrovský vzpřímený medvěd. Pak se ale z kouře vynořila hlava. Jaká hlava! Bez chlupů, hladká a lesklá. Mělo to obrovskou tlamu s tenkými pysky a kulaté oči, velké jako dvě mužské pěsti, vystupující z důlků. Hlava připomínala hlavu žáby.

Byl to fascinující a ochromující pohled zároveň. Ron si původně myslel, že tu Skokani vyložili některého svého bojového robota a vydávali ho před Evergreeny za boha.

Ale tohle nebyl robot! Žabí medvěd byl bezesporu organickou bytostí.

Strašidelná bytost vystoupila z kouře a namířila si to přímo k oběma Pozemšťanům. Žabí medvěd asi právě lezl komínem nahoru do haly. Tři těla Pozemšťanů ho srazila k zemi. Takže spadli na boha domorodců. Zbrzdil jejich pád a pomohl jim, aby se nezranili.

Nyní se k nim blížil. Ron ukázal Larrymu za sebe, že musejí utéct. Ale pak si všiml, že na podlaze leží jakýsi lesklý předmět, vzdáleně připomínající kladivo. Upoutalo to jeho pozornost. Chtěl to mít. Byl to jediný důkaz existence .nějakých cizích bytostí na této planetě.

V tu chvíli monstrum vydalo zlostný řev. Rona však zajímala jenom ta kladivu podobná věc. Musel ji mít.

Ron si uvědomil, že toto kladivo může být nástrojem, pomocí kterého monstrum zabíjelo své oběti. Možná to bylo znamení jeho velikosti a Evergreen! už ho nebudou uznávat, když mu bude scházet.

„ •

Sklonil se, popadl tu věc a zvedl ji. Napřímil se a chtěl utéct, ale v tu chvíli viděl, že žabí medvěd stojí už přímo před ním a napřahuje po něm paže, aby ho sevřel ve smrtícím objetí.

Ron zoufale napřáhl paži s kladivem. Váha kladiva ho málem srazila k zemi, pocítil pichlavou bolest v rameni a pak

udeřil. Cítil, že se strefil. Strašidelná bytost zařvala bolestí a čtyři pracky zatnuly drápy do skalních stěn. Ron ještě jednou popadl kladivo, ale už neudeřil.

Obrátil se a utíkal, utíkal...

Chodba se zdála nekonečná. Kladivo bylo těžké a kdyby Ron neměl snahu přivést je Nikemu Quintovi jako důkaz, už dávno je ho zahodil, aby mohl utíkat rychleji. Neohlížel se, ale slyšel za sebou mlaskavé kroky a věděl, že se žabí medvěd přibližuje.

Kde zůstali Larry a Lofty? Najednou se před ním rozjasnilo a mohl lépe dýchat. Vrátil se na povrch planety. Utíkal jakousi stezkou.

Utíkal, i když věděl, že už to asi dlouho nevydrží. Mlaskavé kroky děsivého monstra se neustále přibližovaly a i když se neohlížel, věděl, že se vzdálenost mezi pronásledovaným a pronásledovatelem zkracuje.

Ron se rozzlobil. Už nechtěl utíkat. Měl přece zbraň, i když byla primitivní. Chtěl se zastavit a postavit se jako muž tváří v tvář nebezpečí.

Obrátil se a zvedl nad hlavu kladivo, aby udeřil, "i

Bestie se blížila, šklebila se a rozpřahovala své čtyři paže.

A vtom se nad nimi ozvalo zaječení. Ron zvedl hlavu a podíval se nahoru nad soutěsku. Nalevo stál Larry a napravo Lofty. Před každým hromada kamení. Ron nerozuměl, co křičí; ale viděl, jak se sklánějí a jak se obě hromady pohnuly. Nejdříve spadl malý kámen. Díra, kterou po sobe zanechal, pohnula dalšími kameny. Zvedlo to prach a dolů se řítla celá lavina balvanů.

Ron věděl, co musí udělat. Jedním mocným skokem se ocitl mimo dosah a schoval se za skálu. Oddechoval a poslouchal, jak lavina dopadá. Věděl, že nyní je snad zachráněn. Žabí medvěd mohl být vyrazen z boje, ale pořád ještě

se nacházeli v zemi nepřítele. Tady někde nablízku museli být Skokani, kteří určitě nestrpí, že tři Pozemšťané prohlédli jejich tajemství a že se chtějí vrátit do svého města, aby informovali o tom, co všechno tu zažili.

Lavina utichla.

„Výborně!“ křičel Larry. „Dokázali jsme to! Medvěd leží pod hromadou kamení a není skoro vidět. Evergreen! přišli o svého boha a my máme klid. Lofty se už tady porozhlédl, už přibližně ví, kde jsme. Náš kluzák není ani dva kilometry odtud.“

Ron tomu všemu příliš nerozuměl. Byl příliš vyčerpán. Ale pochopil, že svítla nová naděje.

„Kde že je ten stroj?“ zeptal se.

„Tímhle směrem,“ řekl Lofty a ukázal před sebe. „Nechcete si přece jen na pár minut odpočinout, pane?“

„Ani na vteřinu,“ zavrčel Ron. „Okamžitě se vydáváme na cestu- Musíme odtud vypadnout co nejdřív!“

Vydali se na cestu. Lofty šel napřed. Postupovali rychle, velice rychle. Strach ze Skokanů jim seděl v týle. Věděli, že nesmějí ztrácet čas.

Vtom Rona napadlo, že na něco zapomněli. Kluzák byl totiž už jen pouhým vrakem. Zapomněli, že Larry v bezmocném vzteku rozmlátil ovládací panel!

^ ^ ^ /

„Jsme ti vděční, o Nádherný, a zbožňujeme tvou nesrovnatelnou dobrotu. Ty poznáváš své milé děti a promíjíš jim jejich hříchy. Chválíme tě a zbožňujeme na věčné časy, Ayaa-Oooy!“

^ A ^

„Ne, vůbec netuším, jestli to ještě půjde ovládat," hořče zamumlal Larry. „Nebyl jsem při smyslech, když jsem se vrhl na ovládací panel a prakticky si na nic nevzpomínám."

Seděli na okraji mýtiny jenom kousek od kluzáku, který byl na první pohled nepoškozený. Schovávali se v křoví. Nevěděli, jestli Skokani tuto malou mýtinu nesledují. Dívali se na svůj kluzák, jako by jej mohli zdálky ovládnout a přinutit jej, aby k nim přiletěl a oni mohli nastoupit a odletět. Už tam byli několik minut. Ron se pokoušel soustředit na jediný úkol a jediný cíl, který měli - na únik z lesa. Jeho prsty si nevědomky pohrávaly s držadlem kladiva, které si přinesl z podzemí a které chtěl ukázat plukovníku Quintovi.

Nahmatal tam jakousi nerovnost. Zprvu si toho nevšiml a jeho prsty přes ni musely přejet minimálně třikrát. Teprve potom si to uvědomil.

Překvapeně pozvedl kladivo a prohlížel si je zblízka. Teprve nyní objevil řadu malých ovládacích tlačítek a byl velice zvědav, co mohou znamenat. Jaké s tím ta cizí bytost mohla provádět zázraky? Ze by tohle kladivo bylo skutečně nástrojem, kterým si žabí medvěd vynucoval úctu?

Ron váhavě zmáčkl nejspodnější tlačítko. Přitom kladivo zvedl vysoko nad hlavu, aby byl v bezpečí před následky své zvědavosti. Ale schopnosti kladiva podcenil, jak okamžitě poznal. Hlava mu zaduněla, cítil v mozku vibrace a Larry s Loftym zaječeli.

Ron rychle zmáčkl totéž tlačítko. Bolest okamžitě pominula. Překvapeně podržel kladivo před očima a prohlížel si je. Byl si naprosto jist, že právě vyslal nějaké ultrazvukové signály, jež měly patrné vyvolat respekt mezi Evergreeny, kteří by se ke svému bohu přiblížili až moc blízko. Nyní bylo otázkou, jak působí ta ostatní tlačítka.

Ron chvilku váhal. Přemýšlel a bylo mu jasné, že nemá jinou volbu. To kladivo bylo jedinou zbraní, kterou měli. Museli vědět, jak to funguje.

Ron zmáčkl druhé tlačítko odspodu a odhodilo ho to stranou, jako by sáhl na elektrický proud. Paprsek zářivé energie vystřelil šikmo nahoru a bez účinku se ztratil ve vzduchu.

Ron rychle zmáčkl tlačítko znovu, aby tuto zbraň vypnul.

Nebylo o tom pochyb: kladivo se dalo použít jako termozáříč. Třetí tlačítko vyvolalo účinek dezintegrátoru, který pomocí nazelenalého paprskového svazku měnil pevnou hmotu v plyny. Čtvrté tlačítko nevyvolalo žádný velký účinek, tak- ' že si to Ron raději zapamatoval. Páté tlačítko očividně vyvolávalo malý antigravový generátor, protože jakmile je Ron stlačil, cítil se lehčeji. Mírný tlak v kolenou ho nutil se vznést a když se chtěl vrátit dolů, musel se odrazit od větve jednoho ze skleněných stromů. Takže tímto způsobem se žabí medvěd vznášel nahoru -jachtou do obětní haly.

Šesté tlačítko opět nic nezpůsobilo. Ron se rozhodl, že je raději už nebude mačkat, dokud nezjistí, oč se vlastně jedná.

-L Stačilo mu vědět, že má v podobě tohoto kladiva mimo-j;řádně působivou zbraň. Neměl žádnou vědomost o jejím dosahu, ale aspoň se mohli bránit.

Lofty a Larry sledovali jeho představení s velkým zájmem. Jeho rozkaz nepřišel nečekaně: „Tak jdeme! Musíme opravit kluzák. Za tři hodiny zapadá slunce!"

^ A ^

Začátek byl velmi slibný. Zdálo se, že Lany nezpůsobil žádnou větší škodu.

Lan-y a Ron se pustili do práce, zatímco Lofty zůstal venku a hlídal.

Krátce před západem slunce byl kluzák opraven a mohl odstartovat. V tuto dobu se ozvalo vzdálené volání bubnů a Lofty je překládal svým druhům.

„Děkuji svému bohovi," vyhrkl překvapeně, „protože je tak milostiv a odpouští jim jejich hříchy. Přitom jsem si myslel, že jsme ho zabili!"

V první chvíli nebyl Ron o nic méně překvapen než Lofty. Ze by se žabí medvěd vyhrabal z laviny kamení? To mu připadalo nemožné. Balvany ho určitě umlátily.

Pak mu svitlo. Divil se, že ho to nenapadlo dřív. Skokani si určitě nevzali jenom jediného boha. Přivezli si vícero exemplářů žabích medvědů.

Ron pochopil, co to znamená. Museli co nejrychleji uprchnout. Skokani se mohli nyní soustředit znovu jenom na uprchlíky.

Podal Loftymu ruku a vtáhl ho na palubu kluzáku. ,
„Letíme," přikázal. „Okamžitě startujeme!"

^ A ^

Cestou do Modessy přiletěl důkaz, který Skokany usvědčil, že mají ve hře své prsty. Kluzák Pozemšťanů skutečně pronásledoval skokanský letoun, což bylo na první pohled zřejmé.

Skokani zrychlili a letěli přímo proti kluzáku. Ron to nemohl nechat na náhodě. Otevřel okno a namířil proti lodi nepřítele, která se chystala střítet, hlavu svého kladiva. Zmáčkl jedno z tlačítek a o kus dál ve vzduchu cosi vybuch-

lo. Žhavé, Ohořelé kusy letounu se rozprskly na všechny strany.

Když pak Ron vypnul kladívko/přímo pod nimi se táhla Šedivá dráha kouře, která končila v moři třpytivých skleněných stromů v podobě ošklivé Černé díry. Ron ze sebe setřásl všechny myšlenky, které se mu vnucovaly, a přidal na rychlosti. O hodinu později byli za horami a letěli bezpečně dál na západ, k městu Modessa.

^ _*_ ^

„Vaše zpráva," začal Nike Quinto mocným tónem, „byla ze všech stran analyzována. Budete se divit, k jakým závěrům' jsme přitom došli.

' Zaprvé: vaše domněnka, majore Landry, že Skokani chtějí vyvolat na planetě Passa válku, byla potvrzena. Vše tomu nasvědčuje. Skokani tedy musejí mít nějakou novou zbraň, díky které doufají, že ve válce zvítězí. Zatím můžeme pouze tušit, o jakou zbraň se jedná.

Zadruhé: skutečnost, že Evergreen! nechali zavražděné osídlence zprvu ležet a teprve ve druhém stádiu vzpoury je táhli s sebou, aby je přivedli svému bohu jako oběti, svědčí podle našich expertů o tom, že si Skokani nebyli svým plánem od počátku jisti. Teprve později pochopili, že musí

•odstranit nejen zajatce, ale i mrtvolý kolonistů.

-v Zatřetí: vaše kladivo bylo prozkoumáno. Funkce tlačítek čtyři a šest jsou známy. U čtyřky se jedná o nervový paralyzátor, pomocí kterého bůh patrně omračoval své oběti, ale nezabíjel je. Evergreen! sice viděli, jak zajatci padají, považovali je za mrtvé, ale mrtví nebyli."

Nike Quinto pokýval hlavou.

„Máme tedy naději se domnívat, že mnoho ze zmizelých

Pozemšťanů nebylo zabito. Z nějakého důvodu je Skokani drží živé.

Začtvrté: tlačítko číslo šest uvádí v činnost mimořádně zvláštní instrument. V podstatě se jedná o vysílačku s překvapivě nízkým výkonem, proto ji nelze slyšet příliš daleko. To znamená, že základna Skokanů musela být někde nablízku."

Nike Quinto si odkašlal.

„Brzy pošleme na planetu Passa speciální komando, které si vezme Skokany na paškál.

Ale je tu ještě něco důležitého. Bytost, kterou jste popsali jako žabího medvěda, je v naší Galaxii naprosto neznámá. Ještě více: experti dospěli k názoru, že podobná bytost nemohla vzniknout přirozeným vývojem. Má totiž mnoho vzájemně si odporujících rysů. Dospěli k závěru, že žabí medvěd je sice živou bytostí, ale bytostí ze zkumavky."

Nike Quinto pokýval hlavou: „Lze tedy předpokládat, že jde o výsledek práce galaktických lékařů -Arasů. Nikoli poprvé zažíváme, že se spojili se Skokany, přičemž z obchodování Skokanů mají Arasové určitý vědecký profit. Proto se musíme domnívat, že nejenom Skokani, nýbrž i Arasové touží po obsazení planety Passa. Tato skutečnost činí naši akci na Passe složitější, než jsme čekali. Arasové jsou příliš krutí protivníci, právě proto, že to nejsou bojovníci, ale nechávají za sebe pracovat biomedicínu."

Nike Quinto na chvíli zmlkl, aby zapůsobil na své posluchače. Klidně sledoval reakci Rona Landryho a Larryho Randalla. Lofty Patterson seděl vzpřímeně ve svém křesle a nedával najevo vůbec nic. .

„Jedna otázka dosud zodpovězena nebyla," pokračoval Quinto. „Jak se protivníkovi podařilo vnutit Evergreenům boha? Myslím, že za tím je nějaké tajemství.. ."

V tu chvíli poprvé promluvil i Lofty. Přerušil Nikeho Quinta uprostřed věty a řekl: „To možná vysvětlím já, pane. V dřívějších letech jsem se Evergreeny zabýval, jak jen to šlo. Nemají žádnou vlastní literaturu. Neumějí psát, ale znají spoustu ústně přenášených legend a jedna z nich je, že jednoho dne sestoupí z nebe bůh a pomůže Evergreenům. Tento bůh je popisován jako mocná bytost se čtyřmi pažemi, která dokáže zázraky.“

Nike Quinto přikývl, jako by ani nic jiného nečekal. „To by sedělo na toho žabího medvěda,“ odpověděl. „Zázraky dokázal dělat. Dobrá, pánové, buďte k dispozici. Pravděpodobně pozítří opět odstartujete a budete mít k dispozici všechno, abyste mohli ukončit strašidelné dění na planetě Passa.“

_ ^ ^ ^

„Pochybnosti v našich srdcích, o vy mocní, zbavte nás našich pochyb, o vy Nádherní! Všechno je pouze ve vaši moci a tomu mocnějšímu chceme navždy sloužit!“

_ ^ ^ ^

Narudlou temnotou skleněného lesa dusala osm metrů vysoká chlupatá příšera se šesti pažemi. Její řev byl slyšet do velké dálky. Bubny Evergreenů duněly, aby příšeru uklidnily.

A ten zázrak se stal. Obří bytost porozuměla řeči bubnů a uchránila vesnice těch, kteří ji zbožňovali. Ovšem jiné vesnice - ty, které stavěly chrám zdejšímu starému bohovi nemilosrdně převálcovala.

Zemí se šířila zpráva o novém bohu. .

Jak mohli domorodci vědět, kdo je tím správným bohem, když nová obří bytost oznamovala, že je pravým Ayaa-Oo-oyem, a že ten třímetrový, kterému v horách stavějí chrám, je jenom malý pomocný bůh?

Komu měli věřit?

Ovšem malému bohovi za horami se to očividně nelíbilo, Ti, kdo žili v jeho blízkosti, od něj dostali příkaz, aby velkou příšeru zahubili. Ale dali dohromady jenom malou skupinku bojovníků. Vystoupila na hory a táhla v ústřety nepříteli, aby ho vylákala do léčky, ale velký bůh vyslal z očí a rukou blesky a zničil je dřív, než se stačili nadechnout. Zání Evergreenové se mu pak už nedokázali postavit.

A domorodci planety Passa se začali obdivovat svému novému bohu.

V útrokách velkého boha, zhruba ve výšce, kde by měly být vnitřnosti, seděl v křesle kapitán Larry Randall a ovládal umělé monstrum, aby křičelo řečí Evergreenů.

Ron Landry seděl mnohem výš, těsně pod hlavou, odkud řídil pohyby stroje a mohutný fúzní motor, umístěný v prostoru pro plíce. A nakonec docela dole v jedné ze sloupovitých nohou číhal Lofty Patterson u odposlouchávacího přístroje. Věnoval se řeči domorodých bubnů a jakmile hlásily něco důležitého, informoval o tom Rona Landryho. -i

Uměle vytvořená chlupatá potvora se na planetě neobjevila jenom proto, aby zastrašila domorodce, ale hlavně *aby* na sebe přilákala pozornost Skokanů a Arasů a aby se major Bushnell se svým komandem mohl nepozorovaně pracovat do míst, kde podle automatického zaměřovače musela být tajná základna protivníka,

Krátce před západem modrého slunce dorazil velký bůh na místo, kde Evergreen! začínali stavět chrám bývalého boha. Ron příšeru zastavil.

„Kde je falešný bůh? Af vyjde ven a ukáže mi, co umí. Pak chci vidět, jestli mu budu milostiv!“

Příšera křičela tato slova do prázdného prostranství, protože domorodci se před jejím příchodem rozprchli a poschovávali v lese.

Ron byl rozhodnut, že tuto hru s pověrami velice rychle ukončí. Pohnul strojem a příšera znovu vykročila. Přitom neustále vyzývala malého boha, aby se ukázal.

Rozdupala vysokou chrámovou stenu a kráčela dál po mýtině. Ron se přitom rozhlížel. Na levém okraji mýtiny objevil dvě postavy, které tam zrovna instalovaly něco jako děla.

Byli to Arasové, příslušníci národa galaktických lékařů, a přišli, aby bránili své stvoření.

Ron na ne pečlivě namířil pažemi příšery. Z pravé dlaně vyšlehl termopaprsek a dopadl mezi dvě postavy, které hned rozhodily ruce, ozvala se dunivá exploze a Arasové zůstali bez hnutí ležet na zádech.

O několik minut později dorazili Pozemšťané ke druhé, menší mýtině. Na první pohled spatřili něco jako velkou krtinu, ve které se nahoře pohnula nazrzlá kůže. Ron na nic nečekal a vystřelil. Odpověď mu bylo bolestivé zaječení malého boha.

. Malý bůh vylezl ze svého úkrytu a připravil se k boji. Na kožešině měl popálené místo, ale mával kladivem a chrlil žhavé blesky.

-.Ron dlouho neváhal. Namířil na břicho malého boha, zmáčkl spoušť odpalu a energetická rána roztrhala malého boha na kusy.

Cesta do podzemí byla volná.

V tu chvíli Ron Landry přijal hlášení majora Bushnella: „Všechno v pořádku! Vybrali jsme jejich základnu! 130

Skokanů je zajato. Vzdali se bez boje, když viděli, že je nás tolik."

Ron potvrdil příjem- a přidal příšeře na tempu, protože věděl, že nyní ho už jako protivníci Čekají jenom Arasové.

Příšera řvala a dunivými kroky kráčela podzemní Štolou, až se zastavila před skleněnými dveřmi. Jedním kopnutím je vyvalila a ocitla se v hale, naplněné nazelenalým plynem. Jakmile vstoupila do další místnosti, dostala zásah, který ji málem odhodil, ale příšera vyrovnala stabilitu a zahájila vlastní palbu. Odpovědí bylo divoké ječení, které po chvilce odumřelo. Velký bůh dusal dál a po chvíli našel uprostřed chodby mrtvolu dalších tří menších bohů, kteří tu byli původně drženi jako rezervy Arasů pro všechny případy.

Cesta byla volná. Příšera vyvalila další dveře a ocitla se v hale se zajatci.

Reproduktory velkého boha oznamovaly; „Jste svobodní, Pozemšťané! Vstaňte a jděte domů! Falešný bůh je mrtev!"

^ A ^

Plukovník Nike Quinto se usmíval. „Naši vědci ten modrý plyn nazvali Avertidin. Působí na lidskou nervovou soustavu. Arasové ho používali proti vám. Je neuvěřitelně aktivní. Projde i energetickým ochranným štítem a ten, kdo ho vdechne, pocítí nekonečnou zlost na všechno, co ho obklopuje. Plyn vyráběli z kůží domorodců. Proto tak velký zájem o planetu Passa."

Ron náhle zbledl.

„Panebože," vykoktal, „kdyby náš umělý superbůh nebyl vzduchotěsný..."

Nike Quinto se usmál a přikývl.

„Ano, správně. Ale my v oddělení III musíme mít i trochu štěstí, jinak bychom tuhle práci nemohli dělat.“

, ^ A ^

Velký bůh, zbaven své pohyblivosti, se nacházel na zpáteční cestě k Zemi. Domorodci na Passe už zase měli respekt z Pozemšťanů. Úkol byl splněn.

V hodině hnědého stmívání se nad skleněným lesem ozvaly bubny Evergreenů a hadí bytosti k tomu zpívaly:

„Navěky chválíme tvé jméno, ty Přemocný a Velký! Tvé děti jsou ti vděčný, že jsi je zachránil před zkázou a že jsi je vysvobodil od falešného boha. Věčně ti budeme sloužit, ty správný a jediný Ayaa-Oooy!“